

právně — zanikla, a že tedy služební místo st-lovo není místem člena kolegiátní kapituly, nýbrž místem samostatného duchovního správce s čestným titulem kapitulního děkana, jednak, že st-li ani jako takovému, t. j. jako samostatnému duchovnímu správci, nepřísluší nárok na kongruu, protože st-l není při veřejné správě duchovní nepřetržitě skutečně činný. Stížnost brojí proti oběma těmto výrokům.

Soud se zabýval především námitkou vznesenou proti prvnímu výroku, že totiž služební místo st-lovo není místo člena kolegiátní kapituly, jakožto výroku širšímu, jelikož, jak již řečeno, předpis § 4 zákona č. 122/1926 Sb. nečiní u členů kapitul nárok na kongruu závislým na předpokladu činnosti při veřejné správě duchovní. Stížnosti namítají proti tomuto výroku rozpor se spisy, poukazující k tomu, že žal. úřad se nevypořádal s vyjádřením arcibiskupské konsistoře ze 4. října 1934, podle něhož st-l nebyl pouhým duchovním správcem na Karlštejně s titulem děkana, nýbrž naopak byl kapitulním děkanem, který má některé povinnosti ve veřejné správě duchovní. Námitce té musil nss dáti za pravdu.

St-l namítal již ve svém odvolání, že nesprávným je zjištění první stolice, podle něhož kol. kapitula karlštejnská fakticky zanikla, a dovozoval, že st-li patří nárok na kongruu jako členu této dosud existující kapituly. S námitkou touto, v níž st-l popíral správnost zjištění I. stolice, měl se žal. úřad vypořádati. Měl tak učiniti tím spíše, když ve spisech měl dvě odlišná vyjádření arcibiskupské konsistoře, a to jednak vyjádření ze 14. března 1931, z něhož vycházela první stolice a v němž arcibiskupská konsistoř vyslovila názor, že st-l je duchovním správcem na Karlštejně a titul »kapitulní děkan« je pouhým čestným titulem, jednak pozdější vyjádření ze 4. října 1934, o které st-l opírá své námitky a v němž arcibiskupská konsistoř se vyslovila v ten rozum, že děkan karlštejnský není pouhým duchovním správcem karlštejnským s titulem děkana, nýbrž obráceně je kapitulním děkanem, který má některé povinnosti ve veřejné duchovní správě. Se zmíněnou námitkou st-lova odvolání měl se žal. úřad vypořádati i proto, že — jak ze spisů je vidno — st-l označil své příznávky za I. i II. lustrum jako příznávky příjmů a vydání děkanského obročí kapituly karlštejnské. —

Č. 12.998.

Zaměstnanci veřejní: * Výrazem »meubles« ve dvorském dekretu z 13. září 1804 Sb. z. polit. sv. 22 č. 31 o přiznání odškodného při přeložení státních zaměstnanců nelze rozuměti toliko souhrn nářadí (kusů nábytkových), jež poskytuje možnost ukájeti potřebu bydlení alespoň v míře nezbytně nutné, nýbrž rozumějí se jím i jednotlivé kusy bytového zařízení (svršky) k tomuto účelu sloužící.

(Nález ze 7. října 1937 č. 5921/35-5.)

V ě c: Štěpán D. ve Varíně proti rozh. min. vnitra z 31. července 1935 o nábytečné.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí se zrušuje.

D ů v o d y: St-I byl jako notářský adjunkt přeložen z úřední moci bývalým župním úřadem v Turčanském Sv. Martině 1. prosince 1926 od notářského úřadu v Parnici k notářskému úřadu v Rajci, 15. července 1927 odtud k notářskému úřadu ve Velké Divině, dále 8. srpna 1927 k notářskému úřadu v Rajci, odtud 1. února 1928 k notářskému úřadu ve Velké Divině a 15. května 1928 zpět k notářskému úřadu v Rajci. Skutečné cestovní a stěhovací výlohy, které mu vzešly tímto několikaletým přeložením, byly mu na základě předložených cestovních deníků poukázány.

Podáním z 10. června 1929 žádal st-I za přiznání nábytečného z důvodu zmíněných 5 přeložení po srážce částek, které mu již byly poukázány. Této žádosti nebylo vyhověno v pořadí stolic nař. rozhodnutím z těchto důvodů: Podle § 3 dv. dekretu z 13. září 1804 č. 29.311 přísluší státním úředníkům, přeloženým z moci úřední, za určitých předpokladů vedle diet a náhrady cestovního též odškodnění za nábytek, tak. zv. »nábytečné«, a to u svobodných ve výši jednoměsíčního, u ženatých ve výši dvouměsíčního a u zaměstnanců s více než dvěma dětmi ve výši tříměsíčního služného. Pojem »nábytečné« vyplývá z ustanovení dalších dekretů dvorské komory z 26. září 1827 č. 34.978 a z 29. července 1832 č. 31.028, podle nichž je náhradou za bytové zařízení, které úředník měl ve svém dosavadním úředním působišti. Ve smyslu dekretu dvorské komory č. 40.124 z r. 1841 je nábytečné nejen odškodněním za případné poškození nábytku, vzniklé přepravou nebo zcizením, nýbrž také odškodněním za výlohy, které přeložením vzniknou úředníku tím, že se na jednom místě musí domácího zařízení vzdát a na jiném místě je opět musí pořizovati. Bytovým zařízením dlužno pak podle obecného smyslu slov (srov. § 674 obč. zákona) rozuměti souhrn náradí (kusů nábytkových), jež poskytuje možnost ukájeti potřebu bydlení alespoň v míře nezbytně nutné. St-I podle vlastního prohlášení ze 14. dubna 1934 přestěhoval na nové služební působiště pouze knihy, tři peřiny, tři obrazy a housle. Podle toho, co výše uvedeno, nelze tyto věci považovati za bytové zařízení, poněvadž jimi není beze sporu aspoň v míře nezbytně nutné ukojena potřeba bydlení; proto st-li nepřísluší žádané nábytečné ve výši jednoměsíčního služného podle cit. stěhovacího normálu. Na tom nic nemění okolnost, že podle nálezu nss Boh. A 8492/30 nelze rozuměti součástími bytového zařízení toliko nábytek ve vlastním slova smyslu, nýbrž také jiné bytové zařízení, jako na př. obrazy, knihovnu a pod., t. j. bytové svršky vůbec, poněvadž rozhodujícím momentem není zde skutečnost, stěhoval-li úředník při přesídlení některý jednotlivý předmět spadající pod pojem bytového zařízení, nýbrž bytové zařízení jako celek v rozsahu výše naznačeném.

Rozhoduje o stížnosti vznesené do tohoto rozhodnutí, řídil se nss těmito úvahami:

Žal. úřad odepřel st-li nárok na nábytečné, vycházející z právního názoru, že nábytečné ve smyslu dvorského dekretu z 13. září 1804 (t. zv. stěhovacího normálu) a pozdějších dekretů v nař. rozhodnutí citovaných předpokládá přestěhování bytového zařízení zaměstnancova jako celku, t. j. souhrnu náradí (nábytkových kusů) v ta-

k o v é m r o z s a h u, že se jím poskytuje možnost ukojiti potřebu bydlení aspoň v míře nezbytně nutné. Podle tohoto názoru žal. úřadu nestačí tedy — má-li nárok na nábytečné býti odůvodněn — přestěhovati jednotlivé bytové svršky, spadající pod pojem bytového zařízení, poněvadž tyto samy o sobě netvoří bytové zařízení ve smyslu prve naznačeném. Naproti tomu stížnost, dovolávajíc se nálezu Boh. A 8492/30 má zato, že pod pojmem bytového zařízení nelze rozuměti jen nábytek ve vlastním slova smyslu jako celek, nýbrž i jednotlivé svršky tvořící neúplné zařízení bytové, a dovozuje, že i kdyby byl názor žal. úřadu správný, svršky st-lem přestěhované (knihy, peřiny, 3 obrazy a housle) dostačují u svobodného člověka ukojiti potřebu skromného bydlení. Nss nemohl stanovisko žal. úřadu uznati správným.

Podle § 3 dekretu dvorské komory z 13. září 1804 Sb. z. pol. sv. 22 č. 31 str. 135 přísluší státnímu úředníku přeloženému z úřední moci za určitých předpokladů vedle diet a náhrady cestovního i nárok na příznání odškodného za jeho »meubles« (jak v německém textu se praví: »für ihre Meubles . . .«), a to u svobodných ve výši jednoměsíčního, ženatým ve výši dvouměsíčního, ženatým s více než dvěma dětmi pak ve výši tříměsíčního služného. Ani cit. znění dvorského dekretu z r. 1804, ani další dekrety v nař. rozhodnutí uvedené neposkytují žádné opory pro názor, že by nárok na nábytečné měl býti vázán na předpoklad, že zaměstnanec přestěhuje bytové zařízení jako celek, tedy aspoň v rozsahu potřebném pro ukojení potřeby bydlení v míře nezbytně nutné. Také z obecného významu slov »bytová zařízení« nelze nijak vyvoditi, že by pod pojmem »meubles«, resp. pod bytovým zařízením nebo svršky sloužícími k ukojení bytové potřeby se rozuměl vždy souhrn těchto svršků v rozsahu tvrzeném žal. úřadem, resp. že jím nelze rozuměti i jednotlivé části tohoto zařízení (souhrnu), pokud jen k uvedenému účelu mají sloužiti. Na ustanovení § 674 o. z. o. nelze se pro daný případ odvolávati, protože ustanovení jeho je toliko vykládacím předpisem pro případy odkazu nábytku, nevztahuje se však na výklad pojmu nábytku nebo bytového zařízení v soukromoprávních poměrech vůbec, a lze ho proto tím méně použiti na posuzování nároků, které mají svůj základ v právu veřejném.

Také z judikatury nss (srov. na př. Boh. A 8492/30, 9325/31, 10.868/33) vyplývá, že nss uznává i jednotlivé svršky sloužící k ukojení potřeby bytové za podklad nároku na nábytečné podle stěhovacího normálu. Otázku, zda v konkrétním případě jde o takové svršky musí ovšem správní úřad si vyšetřiti, a nss může pak jeho úsudek, protože jde o otázku skutkovou, přezkoumávati toliko s hlediska § 6 zákona č. 164/1937 Sb. o nss.

Vycházel-li tedy žal. úřad z názoru, že nárok na nábytečné předpokládá přestěhování souhrnu svršků tvořících bytové zařízení jako celku, je názor ten v odporu se zákonem, pročez bylo nař. rozhodnutí podle § 7 zákona prve citovaného zrušiti, aniž bylo třeba, aby se nss zabýval také ještě námitkou, že svršky přestěhované st-lem dostačily k ukojení bytové potřeby svobodného zaměstnance státního.